

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Cap. II. Prosequitur eandem materiam, & deinde ostendit quæ sit inter
unionem spiritualem & matrimonium spirituale differentia,

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

hic aliter illa operari videatur, uti norunt quibus id Dominus declarare dignatur. Videtur mihi præterea anima distinctum & diuersum quid esse à suis potentijs. Sunt quippe tam multæ, tamque subtiles in interioribus nostris res, ut insignis temeritatis argumentum foret scillas velle verbis exprimere in altera vita id videbimus, si modo nobis Deus hanc gratiam fecerit, ut per illius bonitatem eo perueniamus, ubi locuta hæc intelligamus.

Anima & potentia quid diuersum sunt.

CAPVT II

EAMDEM MATERIAM PROSEQVITVR, OSTENDIT, QUÆ sit inter vnionem spiritualem & matrimonium spirituale differentia, idque per delicatas aliquot comparationes.

Agamus vero iam de diuino & spirituali matrimonio; tamen quia hæc gratia plane perfecteque in hac vita cõsummanda non est, quia, si semel à Deo nos se iungamus, summum hoc bonum amittimus. Cum primum Deus hanc animæ gratiam confert, vult se Maiestas illius per imaginariam sacratissimæ humanitatis suæ visionem animæ ostendere, ut plane ipsum cognoscat & intelligat, neque tam excellentem se donum recipere ignoret. Alijs fortassis alia in forma apparebit; huic sane, de qua hîc agimus, mox à Sacramenti diuini communione sumpta apparuit ingenti cum fulgore, mira que pulchritudine & Maiestate, & qualis erat postquam iam à mortuis resurrexisset; dicebatque iam tum tempus venisse, quo ipsa de suis rebus post hæc ita deberet esse libellita, ac de proprijs, se vero à parte sua, res ipsius maxime, cordi habiturum; & alia id genus verba, quæ sentiri potius debeant, quam verborum exprimi. Videbitur hoc forte cuiquam vestrum nouum non esse, quod & alias sapius hoc sese huic animæ Dominus modo repræsentasset. Verum hæc vice id adeo eminenti & singulari modo factum est, ut ipsam planè attonitam & sui impotem redderet: tum quod hæc visio magna quadam cum vehementia peragebatur; tum ob verba quæ ei dicebat; tum denique, quod in interiori animæ suæ, ubi ipse se repræsentabat, præter hanc ipsam nullam aliam visionem hæcenus vidisset. Vnde scitis oportet, maximum esse inter omnes superiores, & huius mansionis visiones, ac proinde & inter sponsalia spiritualia, & matrimonium spirituale discrimen: quale utiq; est inter duos sponsores de futuro, & sponsos qui matrimonio iam cõsummato diuertere ac disiungi nequeunt. Iam alias dixi, esto id genus comparationes hîc adferam (quod alia oportet non occurrant) ita tamen id intelligendum esse, non maiorem hîc corporis memoriam haberi, quam si anima in ipso non ageret, sed solam

Humanitatis suæ visionem animæ. Deus ostendit, cum spirituali cum carnit matrimonium.

S.
Theresiæ

Opera

IN VI
166

spiritus foret; & in spirituali matrimonio adhuc minorē. occulta namq; hæc vnio peragitur in interiori animæ centro, q̄ ipsum haud dubie est locus, vbi Deus ipse commoratur: atque, (vt mihi quidem videtur) nulla hic habet opus ianua auct ostio, per quam ingreditur. Nam in omnibus, quæ hæcenus sunt dicta, sensuum & potentiæ animæ ad vinculo vti videntur; & sic, hanc humanitatis Saluatoris apparitionem factam esse verisimile sit. At quod in spiritualis matrimonij vnione peragitur, longè sanè diuersum est. Apparet ergo Dominus, in hoc animæ centro, sine vlla imaginaria, sed sola intellectuali, visione, esto longè subtiliore & delicatiorē, quam ex quæ hucusque dicta sunt; eo modo quo Apostolis suis ianuis clausis apparuit, cum ipsis dixit, *Pax vobis.*

Est tam grande arcanum, & gratia tam eminens, id quod Deus ibi animæ in instanti communicat, & maxima quam sentit, voluptas, vt cui illam comparem, nesciam, nisi quod Dominus, per hoc ipsum momentum modo certe magis eminenti, quam per vllam visionem, aut gustum spiritualem fieri posset, ei declarare cupiat, qualis in cælo habeatur gloria. Plura de hoc dici nequeunt, quam, (quantum intelligi potest) animæ huius spiritum iam vnum quid cum Deo factum esse: qui (sicuti & ipse spiritus est) amorem, quo nos prosequitur, demonstrare voluit, nonnullis hominibus declarans, quousque se is extendat, quò sic magnitudinem ipsius dilaudemus; quia sic ei placuit & voluit creaturæ sese vnire, vt quemadmodum duo coniuges tam coniuncti separari nequeunt, sic nec ipse ab ea diiungi velit.

Sponsalia vero spiritualia ab hoc matrimonio multum differunt: etenim illa sæpe dissoluuntur; quin & inter vnionem & ipsum magna differentia est: esto enim vnionis proprium sit, duo disparata in vnum coniungere; nihilominus hæc postea ab inuicē separari, & singula per se subsistere & manere possunt, quemadmodum ordinariè in hac Dei gratia fieri videmus, quod nimirum cito pertransit, atque exinde anima sine isthoc consortio maneat. Ita scilicet, vt id animæ notabiliter percipiat. At in alia illa Domini gratia, ita non fit, semper namq; anima cum Deo suo in illo centro remanet. Ponamus ergo vnionem esse velut duorum cereorum in vnam massam coniunctionem, qui scilicet adeo iunctim intimeque inuicem coniuncti sint, vt amborum lumen vnum sit, aut etiam ellychnium lumen & cera ipsa amborum non nisi vnum quid sint: interim tamen cereus vnus potest ab alio disiungi potest, vt omnino duo sint, vt & ellychnium à cera separari. Hic vero perinde est, ac si aqua de cælo in fluuium aut fontem aliquem caderet, vbi ambe aquæ ita vna fiunt, vt diuidi non possint, & discerni nequeant quæ nã sit aqua fluuiialis, quæ nã ex quæ cælo decidit. Est etiã quemadmodum si modicus aliquis riuus in

Lus. 24.

*Spiritus
quomodo
vni quid est
Deo fiat.*

*Sponsalia
& matrimo-
nium
spirituale
inter se dif-
ferunt vti
& vnio.*

*Comparat-
iones quæ-
bus Dei cū
anima vnio
demonstra-
tur.*

S. Matris Teresæ Opera.

P P

vastum

S.
Theresia

Opera

IN VI
168

Vastū mare influeret; neq; enim s̄ vlla eius ab hoc sequestrandi oportet ratio aut deniq; quemadmodū si in cubico lo aliquo duae fenestrae viderentur per quas in ipsum magna te lucis copia infunderet; quae licet disticta & disiunctim ingrediatur, vna tamen & eadem ambre lux sunt. Hic forsitan locum habebit illud Apostoli, *Qui adhaeret Deo vnus cum eo spiritus* & fitur, quantum scilicet ad diuinum illud matrimonium; praesupponit enim, Maiestatem eius iam, per vnionem, animae se coniunxisse. Vnde & addit: *Mibi viuere Christus est. Et mori lucrui.* Sic & anima mibi hoc dicit re posse videri; hic enim est, vbi papiliunculus, quem diximus, e moritur, & quidem summo cum gaudio, cum eius vita iam sit Christus. Et hoc quidem, suo tempore, ex effectis melius intelligitur; non euidentissimè, per secretas quasdam inspirationes, peripiciat, Deum esse qui animae nostrae vitam dat. & ea quidem saepe tam viua, & aperta sunt, nullatenus vt de iis sit dubitandum; quod eas anima euidentissimè perferat, esto verbis nequeat exprimere. Verūm perfero haec adeo vehemens est, vt interdum in verba quaedam amorosa & gaudio sa prorumpat, nullatenus vt resistere posse videatur, quin dicat, *Altera mea vita! o fulcrum & basis quae me sustentas!* aliaque id genus. Non à diuinis illis vberibus, quibus Deus animam iugiter sustinet & emittit re videtur, quidam ceu lactis profiliunt radii, qui vniuersam castam populum confortant & corroborant, vt Dominus velle videatur, vti ipsi eo multo quo anima fruatur, aliquomodo & quadam tenore fruatur, & ex redundantissimo illo fluuio, in quem fonticulus hic aboripit est, subinde aliqua illius aquae vnda profiliat, ad reficiendos & emittendos eos, qui in rebus ad corpus spectantibus duobus illis sponulis famulati debent. Ac veluti, si quis subito & improviso, & nihil minus cogitans in aquam immergeretur, non ideo minus eam sentiret: ad eundem patet modum, quin & maiore eū certitudine, haec operationes quas dico precipiuntur. Nam, sicuti vnda aliqua aequae decumant nobis obtinere non poterit, nisi ea, vt dixi, aliquod principium habeat: ita etiam liquido patet, in interiori nostro aliquem esse, qui sagittas has eiacular, vitamque huic vitae det, nec non solem esse, à quo magna quaedam lux promanet: quā iam inde ab animae penetralibus ad vsq; potentias emittat. Haec vt dixi, ab hoc centro non recedit, nec pacem suam amittit: etenim qui à postolis, vnum in locum congregatis, eam dedit, illam & huic dare potest. Cogitavi ipsa mecum, hanc domini ad eos salutationem longe potius continere debuisset, quam exterius verba sonabāt: vt & id quod gloriosa Mariae Magdalene dixit. *Vade in pacem.* Nam Domini verba in nobis velut opera facta sint, talem certe ea operationem facere debent in illis animabus quae iam dispositae essent, vt in ipsis omnia quae

1 Cor. 6.

Philip. 1.

Mors animae spiritalis in quo fit.

Luc. 7.

Verborū Domini efficacitas.

anima corporeum est, amouerent, eamque purum spiritum relinquerent, vt in caelesti hac vnione, cum spiritu increato vnire se possent. Certissimum namq; est, dum nos ab omni eo quod creatura est, euacuamus, & propter amorem Dei ab ea diuellimus, ipsum Dominum nos semetipso adimpleturum. Sic quodam tempore pro Apostolis suis rogās Redemptor noster Iesus Christus, petebat à patre, vt ipsi vnū quid cum ipso & secum essent, sicut ipse esset in patre, & pater in ipso. Nescio quis hoc maior amor dari possit: Neq; negligamus, omnes huc peruenire: sic enim Maiestas eius hoc restata est, *Non pro eis autem, inquiens, rogo tantum, sed & pro eis qui credituri sunt in me.* Addit præterea, *Ego sum in eis.* Quam, o Deus bone, verba hæc vera sunt, & quam ea perfecte & intelligit anima, quæ in hac oratione constituta illa in sese reipsa videt: quamque omnes ea planè intelligeremus, nisi per culpā nostram obstaret! cum verba Iesu Christi, Regis & Domini nostri, fallere & mentiri non possint. verum, quia ipsi nos non satis disponimus, id omne quod hanc lucē impedire potest, à nobis non remouendo; hinc nos in speculo hoc quod cōtemplamur, & cui imago nostra impressa & insculpta est, non intuemur.

Iam ad id quod initio dicebamus reuertamur. Postquam ergo anima in hanc mansionē suā (in illius inquā centrū) Dominus induxit, sicuti cælum Empyreum (quod Dei habitaculum est) ad instar aliorū cælorū dicunt non moueri; sic nec in anima, cum huc ingreditur, motus illi esse videntur, qui in potētis & imaginatione esse solēt, ita quidē vt ei noceant, aut pacē illius inturbent. Videbor cuipiā velle dicere, animā, quæ eatenus peruenit, vt hanc ei Deus gratiā præstet, de sua salute iā securam esse, & quod postea non relabatur. Verū nihil tale dico: sed tã hic, quā in alijs locis vbi de hac materia tractabitur, ac dicitur, animam planè securam videri; sub intelligendum est, quamdiu Maiestas ipsius suā eam manu ita continebit, & ipsa illam non offendet. Equidem id certò scio (esto se hoc in statu ipsa constitutam videat, atque etiam multos annos in eo egerit) illam nihil sibi securi polliceri; sed maiore cum timore & metu, quàm antè solebat, cauere, ne vel in minimo Deum suum offendat; & adhuc intensissimis ei feruendi desiderijs astuare, vt deinceps adhuc diceret, denique, propè semper angere, dolere, & erubescere, quod se tam parum præstare, ad tam multa tamen obligatam esse cernat: quod sanè, non exigua ei crux est, imò verò valdè magna penitentia: nam quo interea anima illa intensiores penitētijs & afflictiones subit, eo etiam maius in se gaudium sentit. Vera autē eius penitentia & afflictio est, cum ei Deus valetudinem & vires adimit ad illam peragenda necessarias. quibus enim alio in loco ostenderim, quantū hoc hominē torqueat & vexet, hic tū id eū multo affligit intēsus quæ omnia à radice,

Ioan. 17.

Ibidem.

Anima que
in septimam
mansionem
ingressa est,
carere pro-
prie moti-
bus.

Anima
nulla de sua
salute secu-
ra plane esse
potest.

S.
Theresiae

Opera

N VI
156

quàm in se habet, in ipsa veniant necesse est: perinde ac arbor, ramis
quarum fluenta plantata magis viret, & vberiores fructus producit.
Quid porro animae huius desideria vsque adeò miramur, cum videremus
ius spiritus vnum quid cum ea, quam dixi, aqua caelesti factus sit.

Itaque vt ad id, quod dicebam, redeam; non id ita intelligendum
est, quasi potentia, sensus & passiones semper hac pace gaudeant: immo
porro, sola in pace est. Tamen in alijs mansionibus non desunt etiam
laborum, & molestiarum tempora; ita tamen, vt pacem suam non amittant,
& est hoc ordinarium. Quomodo verò spiritus hic in hoc animato
stræ centro positus sit, res est tam dictu & creditu difficilis, vt verè ge-
nissimæ ne, quòd me non satis queam explicare, aliquam vobis occasio-
nem dem non credendi ea quæ dico; dicere namq; animam in laboribus
& afflictionibus, & simul in pace esse, videntur contraria, & ad-
telligendum difficilia.

*Anima quo-
modo simul
in laboribus
sit & pace
fruiatur.*

Vnam atque alteram similitudinem ad id ostendendam hic ad-
ferre vobis constitui; vt inam ea sint huiusmodi, vt aliquid illius de-
scribam; si verò tales non sunt, scio nihilominus in iis quæ dixi veritatem ma-
dicere. Seder, v.g. Rex aliquis suo in palatio quiescit, & regnum eius ve-
terea bellis pluitimis & varijs motibus vndique impetitur; at non pro-
pterea suo in palatio quiete, is gaudere desinit. Eodem modo fit & huius-
nam tamen in alijs mansionibus multæ occurrunt turbæ, multa que ve-
rulentia animalia, varius quoque audiatur strepitus ac tumultus, nihil
tamen horum ad hanc mansionem penetrat, vt eam inde digredi faciat.
esto namque aliquam ei hæc afflictionem causentur, non talem tamen,
vt eam perturbent, aut pacem eius eripiant. Passiones enim ita tam de-
suefactæ sunt, vt illuc intrare vereantur, quòd obedientiores parentio-
resque inde digrediantur. Item, vniuersum corpus nobis dolet, et
si caput vegetum sit recteque valeat, nullum ipsum propterea detur-
mentum patitur.

Rideo mecum ad istiusmodi comparationes, vt potè quæ mihi
planè non satisfaciunt: at nescio alias meliores: cogitare quòd volens
ipsum verò quod dixi, verissimum est.

CAPVT III

AGIT DE PRAESTANTIBVS, QVOS ORATIO HAEC PRAE-
dicta causatur, effectibus: magna autem in eis opus & attentione &
reflexione. mirum namque est, quantum inter hos, &
superiores sit discrimen.

Nunc ergo, cum dixerimus, papiliunculum hunc magna quadam
voluptate & letitia, eò quòd locum vbi quiescat ià inuenit, & C.